

ÍTÉLKEZÉS HELYETT IRGALOM és DICSÓÍTÉS

Isten Irgalmának valódi, lelkünkben kinyíló fontosságára csak az utóbbi évtizedekben kezdünk rádöbbenni. Hol egyik, hol másik oldaláról vizsgáljuk az irgalom megmutatkozását életünkben, jelentőségét akkor is csak mostanában próbáljuk összefüggéseivel együtt annyira megérteni, hogy mindennapjainkban is megélhessük.

Ha tiszta szívvel kérjük, és Isten elfogadja bocsánatkérésünket és összetört lelkünk segítségkérését, akkor a legnagyobbat teszi velünk: *elénk jön, mint a bibliai történetben a „tékozló fiú atyja”, és Szeretetéről biztosít.* Valódi Atyaként jön elénk, lehajol hozzánk, egyáltalán nem érezteti az Ő hatalmas voltát (nehogy elriasszon!), átölel és azt mondja: **„Rendben van gyermekem, kezdjük újra!”**. (Így mondja: *„kezdjük”!* Vagyis: *együtt!*) És elhalmoz minden jóval, hogy valóban újra tudjuk kezdeni az elrontott helyzetet, akár az életünket is!

Az „Igaz szülő” Isten mintájára cselekszik: Mennyei Atyánk ugyanis nem félelemkeltő eszközökkel fegyelmez, hanem megértően segít kijavítani az elrontottat, tehát **Irgalmat gyakorol**, és ha gyermeke belesimul jóindulatába (vigyázat: nem megalkuvásról van szó, hanem megértésről és elfogadásról!), akkor **irgalmas nagyvonalúságában túllép a dolgon.**

Mert újra kezdeni csak „tiszta lappal” lehet!

A már megbocsátottat viszont már nem kell a „tiszta lap”-ra újból ráírni!

Szeretet által működő embertársunk is így tesz: Ítékezés helyett a „gyümölcsöt” nézi, a történetekben az igaz mondanivalót, a javítás lehetőségét keresi, vagy a mögöttes okokat figyel, mert ott van az, ami miatt valami elromlott, valami félresikerült, és lelkében az a kérdés dolgozik, hogy: „Istenem, Atyám, **hogyan lehetne segíteni ezen az emberen, vagy ezen a helyzeten?”**

Az Úr Jézus azt mondja (múltban is és ma is!): **„Ne látszatra ítéljetek, hanem igazságosan!”**

(Jn.14-24-ig utolsó mondata a Rómában kiadott 1955-ös Katolikus fordítású Bibliából.)

Az igazságos szívű ember hozzáállásában szinte „beépítetten” van jelen az irgalom! Ugyanis a szívével élő ember (ha tudatosan tudja, ha nem, de) lelkében mindenképpen tisztában van vele, hogy *sem a saját tetteinek következményeit, sem pedig embertársa tetteinek mozgatórugóit nem ismeri, így nem ismerheti, nincs rálátása arra az útra sem, amit Isten egy lélekkel bejár.*

Például a Szűzanya Szent József hite és szeretete nélkül könnyen „megesett” asszony lett volna az emberek szemében. Mert *ugyan ki tudta és ki hitte volna el a környezetéből a Próféciaik ellenére is azt a csodálatos Kegyelmet – a „hogyan” és a „miértet” – ami valójában Mária Istenanyaságát jelentette? – Vagy később, az Úr Jézussal szembeni ítélezések: „Nem az ács ez, Mária fia?” ... „Nem is tudott Názáretben csodát tenni, csak néhány beteget gyógyított meg, rájuk téve kezét.” Mk. 6 / 3 és 6 / 5.) – Hát, ha az Úr Jézus Istenemberként ennyire „korlátozva” lett irgalmas tetteiben és tanításában, akkor mennyire így vagyunk mi magunk is gyenge emberként?! – Emiatt, külső-belső védelmünkre is (vagyis, hogy senki se ítélkezzen felettünk, se mi mások felett!) szerepel oly sokat a Szentírásban, hogy: **„Ne ítélkezz!”**. Az igazságot azonban – amennyiben és amennyit abból szükséges – el kell mondani, de csak úgy, hogy abból se legyen ítélet!*

Az ítékezés és az irgalom ugyanis nem férnek meg egymás mellett! Nincs ítélező irgalom!

Az ítékezés blokkoló hatású, leállítja a jó folyamatokat, mint ahogy Jézussal is történt Názáretben, az Irgalom azonban szeretetet sugall, ezzel épít, és lehetővé teszi a Kegyelmi Ajándékok áramlását, illetőleg elfogadását.

Ezért is tanította az Úr Jézus, hogy **„Boldogok a tisztaszívűek, ...” és „Boldogok az irgalmasok, mert majd nekik is irgalmaznak!”**.

Amikor valakit valami boldogság ér, akkor az illető hatalmas felszabadító örömet élhet át!

Az öröm pedig kiváltja a legfontosabbat, a Hála érzését, és felszabadítja bennünk a megrekedt Szeretetet.

Ebben a felszabadultságban az ember – bár a saját emberi szintjén, de – eljut a fiatal Mária Istenanyai öröméhez.

Amikor Mária elfogadta Isten Tervét, és a megnyilvánult Angyali Küldöttnek, Gábrrielnek az ő „hogyan” kérdésére adott válaszát (miszerint: „A Magasságbeli Lelke száll rád...”), és igent mondott, akkor mély belső örömét nem tudta megosztani senkivel. Valtorta Mária gyönyörűen ábrázolja ezt a történetet és Mária aggodalmát is, amikor nem tudta, hogy hogyan mondja el a Legszenőbb Titkot Józsefnek, akit nagyon szeretett és tisztelt.

Mária hitt, de ember volt, az Isteni Kegyelem mellett azonnal az aggodalom is megjelent életében, ezért öröme nem tudott felszabadulni.

Amikor azonban Erzsébet méhében „felujjongott a magzat”, és ennek Erzsébet hangot is adott, akkor olyan erős bizonyágot kapott, hogy fellángoló öröme kiszakadt belőle a legszebb Istendicsőítés, a Magnificat, amely egyben profetikus jövőt is vázol.

MAGNIFICAT

„Magasztalja lelkem az Urat, és ujjongjon szívem Üdvözítő Istenemben!
Hiszen tekintetre méltatta alázatos szolgálóleányát:
Lám, ezentúl boldognak hirdet minden nemzedék.
Mily nagy dolgot művelt vélem Ő, a Hatalmas, a Szent!
Irgalma az Istenfélőkre száll, nemzedékről nemzedékre.
Nagyszerű dolgokat művel karja erejével:
Szétszórja a szívük szándékában gögösködőket,
Uralkodókat taszít le trónjukról, de fölemeli az alázatosakat!
Éhezőket tölt be minden jóval, de üres kézzel bocsátja el a gazdagokat.” ...

Isten Irgalmában tehát a mi számunkra ily módon a **Megváltottság átérzése** nyilvánul meg, és az e fölötti öröm a **hála** érzése mellett a szívből jövő **dicsőítést** eredményezheti.

Akkor válik igazivá mindez, ha már nem csak a zsoldárok alázatra, hálára és dicsőítésre nevelő szavaival imádjuk Istent, hanem olyan **szívből fakadóan**, mint ahogy Mária Édesanyánk is tette, vagyis **a Szentlélek működése által**. (A Szűzanya nagyon jól ismerte a zsoldárokat és tanításokat, hiszen három éves korától a Templom szüzei között nevelkedett. A Magnificatban azonban szívéből szólt!)

Az így felfakadó hála és öröm szavait tartalmazó DICSŐÍTÉS pedig MAGA AZ ENGESZTELÉS!

A legnagyobb és legelső Engesztelő-dicsőítő maga a Szűzanya volt, hiszen alázatosságával a bukott angyal Istennel való szembefordulását, engedelmességével pedig az első emberpár engedetlenségét egyaránt *engesztelte* a Teremtő Mennyei Atyában, ugyanakkor nemcsak imáival, hanem *egész lényével és életével* a Teremtés nagyszerűségét *dicsőítette!*

És ez ma is így van!

A szívből jövő imával Szűzanyánk példájára Mennyei Atyánkat engeszteljük mi is, az irgalmasság cselekedeteinek gyakorlásával pedig olykor nem csak engesztelünk, hanem dicsőítjük is!

Sőt, a LÉLEK TELJES OLDOTTSÁGÁNAK ÖRÖME még ennél is továbbmegy!

A teljes önátadásban Isten megnyilvánul, az Ő Öröme is megmutatkozik embergyermeké számára is, és ilyenkor az emberi szeretet nemcsak a Teremtő Atya fájdalmát enyhíti, hanem valamilyen örömteli, előre- és jövőbe mutató eseménysorozat is kezdetét veheti.

Az ember a szívből jövő (nem csak ajakkal mondott!) hála és dicsőítés által önmaga és mások fejlődésére örömmel teheti, hogy „kihasználja” azt a „szeretetcsatornát”, amelyet az Úr Jézus Irgalmas Megváltó-tette hozott létre.

Így vezet bennünket életünkben az Irgalmas Isten, Aki Örömét leli az EGYÜTTES cselekvésben s gyermekei örömeiben... Ez pedig nem más, mint emberlétünk áldottsága!

Ó, Uram, add, hogy Mindannyiunk életében így legyen! Ámen.

2011. 10. 14.

M.G.Mária